

Arrest

nr. 211 325 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 25 april 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Zij wordt op dezelfde dag in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving. Op 1 september 2017 verkrijgt zij een elektronische E-kaart.

1.2. Op 6 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing die een

einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 12 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [M.B.], Nationaliteit : Italië, Geboortedatum : [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...].

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende op 25.04.2017 en verkreeg de E-kaart op 01.09.2017. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 06.12.2017 een brief werd verstuurd naar de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 07.02.2018 in kennis gesteld van deze uitnodiging. In de periode daarop volgend werd er herhaaldelijk aan betrokkene gevraagd vanuit de gemeente uit om over te gaan tot het indienen van bewijzen aangaande zijn huidige financiële situatie. De gemeente bracht ons op 15.03.2018 op de hoogte van het feit dat betrokkene gemeld had zijn bewijsstukken rechtstreeks naar dienst Vreemdelingenzaken door te sturen. Tot op heden mochten wij nog steeds niets ontvangen van betrokkene. Er werd nochtans uitdrukkelijk in de uitnodigingsbrief, die hij ontvangen heeft en betekend heeft, en tevens meermaals mondeling door de gemeente zelf gemeld dat hij bij gebrek aan bewijzen van zijn huidige situatie het verblijfsrecht kon verliezen.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen om aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijzen dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van de artikelen 40, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoeker diende op 25 april 2017 een aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende in en verkreeg op 1 september 2017 een E-kaart.

Overeenkomstig artikel 42bis § 1 Vw. kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Bijgevolg werd de gemeente verzocht om verzoeker uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen betreffende zijn huidige bestaansmiddelen.

Teneinde zijn huidige economische situatie te staven, maakte verzoeker de volgende documenten aan de dienst Vreemdelingenzaken over:

- Loonfiches d.d. 1 december 2017 t.e.m. 31 mei 2018 (stuk 2)

- Arbeidsovereenkomst d.d. 1 december 2017 (stuk 3)

- Verklaring OCMW geen financiële steun d.d. 8 februari 2018 (stuk 4)

Vooreerst werden door verzoeker loonfiches van de Bvba [S.] bijgebracht, die betrekking hebben op de periode december 2017 t.e.m. mei 2018. Uit deze loonfiches blijkt duidelijk dat verzoeker een maandelijks nettoloon heeft van gemiddeld tussen 1.500 en 1.700 EUR (stuk 2).

Verzoeker legde eveneens zijn arbeidsovereenkomst bij de bvba [S.] voor, waaruit de maandelijks uitbetaling van het desbetreffend loon aan de verzoeker eveneens blijkt (stuk 3).

Verder werd ook een attest van het OCMW voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoeker geen financiële steun ontvangt (stuk 4).

Uit bovenstaande stukken blijkt aldus duidelijk dat verzoeker beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten.

Desalniettemin besliste de Staatssecretaris op 6 juni 2018 dat er overeenkomstig artikel 42bis §1 Vw. een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker door “gebrek aan bewijzen”.

De Staatssecretaris stelt immers dat verzoeker de hierboven vermelde bewijsstukken niet zou hebben voorgelegd, waardoor er geen bewijzen zouden zijn m.b.t. de huidige economische situatie van verzoeker die het behoud van het verblijfsrecht kunnen verantwoorden.

In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris stelt, legde verzoeker wel degelijk de hierboven vermelde bewijsstukken tijdig voor.

De Staatssecretaris oordeelt dan ook ten onrechte dat bovenstaande documenten niet werden voorgelegd en dat “bij gebrek aan bewijzen” de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van verzoeker niet kon gebeuren.

De Staatssecretaris heeft verder niet onderzocht of verzoeker eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid overeenkomstig artikel 40 §4 Vw. omdat er een “gebrek aan medewerking” zou zijn.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Dat de Staatssecretaris derhalve artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet schendt.”

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij verzocht op 25 april 2017 om de afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Op dezelfde dag werd zij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving. Op 1 september 2017 verkreeg zij een elektronische E-kaart. Er dient dus te worden aangenomen dat zij was gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”.

De bestreden beslissing beëindigt het verblijfsrecht van de verzoekende partij op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

De gemachtigde van de staatssecretaris wijst op een uitnodigingsbrief die hij op 6 december 2017 richtte aan de verzoekende partij en waarbij hij verzocht om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Hij stelt dat deze brief de verzoekende partij op 7 februari 2018 ter kennis werd gebracht, maar deze laatste naliet om stukken voor te leggen. Hij oordeelt dat dit gebrek aan medewerking tot gevolg heeft dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalde verblijfsvoorwaarden.

Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verwerende partij op 6 december 2017 een brief stuurde naar de gemeente met de vraag om de verzoekende partij uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen over de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief luidde als volgt:

“Op 25.04.2017 werd de betrokkene, in de hoedanigheid van werkzoekende, in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving. Overeenkomstig artikel 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de Minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Nader onderzoek van het dossier doet echter vermoeden dat de betrokkene niet meer voldoet aan de aan hem/haar verblijf gestelde voorwaarden. Bijgevolg wordt overwogen om een einde te maken aan zijn/haar verblijf, Zou u hem/haar zo snel mogelijk kunnen oproepen en hem/haar vragen om binnen de 15 dagen na de betekening van deze brief de volgende zaken aan ons voor te leggen:

- ofwel het bewijs dat hij/zij een activiteit in loondienst uitoefent: loonfiches + werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidscontract.
- ofwel het bewijs dat hij/zij een zelfstandige activiteit uitoefent: een uittreksel van de Kruispuntbank voor Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft.
- ofwel het bewijs dat hij/zij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.
- ofwel het bewijs dat hij/zij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden: recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van tenminste de laatste 3 maanden (attesten van uitkering met vermelding netto-bedrag/maand, stortingsbewijzen van inkomsten die voorzien worden door een 3ds, bewijzen van een tewerkstelling in het buitenland ahv arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches, bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit zelfstandige activiteit in het buitenland ahv bij voorkeur rekeninguittreksels met duidelijke bewijzen van inkomsten voor privégebruik (persoonlijke rekening), ...) en van een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.
- ofwel het bewijs dat hij/zij student is: inschrijving aan een onderwijsinstelling die in België georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt en een ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen.

Gelieve eveneens aan betrokkene te vragen om een recent OCMW-atteest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten alsook de omstandigheden waardoor hij/zij steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Kunt u hem/haar ook meedelen dat indien hij/zij of een van zijn/haar familieleden over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn/haar dossier, hij/zij de bewijzen van deze elementen kan voorleggen, overeenkomstig artikel 42 bis § 1, tweede en/of derde lid of artikel 42 bis, §2 of artikel 42 ter § 1, derde lid of artikel 42 quater, § 1, derde lid of artikel 42 septies, tweede lid, van de voornoemde wet. De betrokkene kan alle bewijsstukken en een kopie van deze ondertekende brief naar onze dienst, Lang Verblijf EU, sturen, per fax (022746629), per mail lv.eu@ibz.fgov.be, of per post naar het volgende adres: Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken - Bureau Lang Verblijf EU - Antwerpsesteenweg, 59 B - 1000 Brussel. Betrokkene kan de ondertekende brief en de bewijsstukken ook via uw dienst aan ons overmaken."

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekende partij op 7 februari 2018 kennis heeft genomen van deze brief. Zij betwist dit ook niet.

De verzoekende partij betwist wel de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij naliet in antwoord op deze uitnodigingsbrief de gevraagde stukken over te maken. Zij stelt dat zij tijdig de volgende stukken overmaakte: loonfiches van december 2017 tot en met mei 2018, een arbeidsovereenkomst van 1 december 2017 en een verklaring van het OCMW van 8 februari 2018. Zij voegt deze stukken bij haar verzoekschrift.

Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat deze stukken door de verzoekende partij werden overgemaakt aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij legt ook geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat zij de genoemde stukken tijdig heeft overgemaakt. Zij laat zo ook na om in haar verzoekschrift te preciseren op welke dag en op welke wijze zij deze stukken dan zou hebben overgemaakt. Zij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden beslissing dat zij naliet de gevraagde stukken over te maken dan ook niet onderuit.

Nu niet blijkt dat de verzoekende partij de thans door haar bij het verzoekschrift gevoegde stukken reeds voorlegde aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, blijkt niet dat zij dienstig kan voorhouden als zou de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing de bewijswaarde van deze op dat ogenblik niet voorliggende stukken hebben miskend.

De verzoekende partij stelt nog dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet verder heeft onderzocht of zij eventueel zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden in een andere hoedanigheid overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Zij laat echter na te verduidelijken op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris dit onderzoek dan had moeten voeren zonder dat zij in dit verband, hiertoe nochtans uitdrukkelijk uitgenodigd, de nodige informatie verschaft. De Raad wijst erop dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer geldt voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door geen verdere onderzoeksdaden te stellen, is in de thans voorliggende situatie waarin de verzoekende partij weigerde haar medewerking te verlenen aan het bestuur en het bestuur in kennis te stellen van de vereiste gegevens om het gevraagde onderzoek te voeren, niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS